

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

РЕДАКЦІЯ
і **АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок ч. 10, П. пов.
Конто почт. шаян. 143322.
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймє від
11—12 год. передполуднем
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 450 зол.
За границею:
В Америці і довер, Франції,
Голандії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 3 ш. фр., Чехо-
словаччині 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редації: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГолошень
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Тривність середньої Європи.

Львів, 31. січ. 1928.

Чехословацьке радіо почало низку інформаційних відчитів викладом міністра закорд. справ д-ра Бенеша про одно із найбільше заплутаних питань для пересічного європейського інтелігента. Є це питання центральної Європи, чи пак: держав створених на руїнах Австро-Угорщини останньою війною.

Передаємо якомога точно хід думок викладу міністра Бенеша.

Посторонній європейський глядач, що щораз більше звикає до думки про існування нової центральної Європи, не може ще визволюватися від пересвідчення, що європейська ситуація непотрібно ускладнилась через мир, замість стати простішою. Це пересвідчення поширюється головним чином скаргами тих, що є невдоволені наслідками революції з 1918 р. Хто не йде за цими настроями, а глибоко вглядає в еволюцію передвоєнної середньої Європи, мусить признати, що нова констеляція повстала завдяки власним зусиллям нових держав. Вона є втіленням старих історичних змагань народів, які проти своєї волі були втягнені як частини старої монархії і проти цього бунтувались. Старий монархічний лад не зміг знайти компромісу між собою і новими політичними ідеями цих народів.

Нова форма центральної Європи є безумовно більшою гарантією миру та загального поступу як давній. Перше тому, що ціла низка грізних проблем щезла: нпр. т. зв. питання чехословацьке, югославянське, польське, румунське. Розяснюється це тим, що центральна Європа побудована на нових політичних методах демократизму і шукає на цих підставах співжиття всіх народів і держав. За 10 літ її існування можна це перевірити трьома моментами відповідальності, які вона завжди мала перед собою: відповідальністю перед власним краєм і народом, відповідальністю перед сусідами і відповідальністю перед світовою політикою.

Критики політики цієї нової середньої Європи часто скидають вину на неї, забуваючи, що багато хиб цієї політики є природним наслідком післявоєнних труднощів. Негайно після війни нові малі країни мали обов'язок консолідуватися економічно та політично. Чи ця консолідація має підстави розвитку, найкращим прикладом на це може бути Чехословаччина.

У мент, коли вся Європа переходила сильне потрясіння соціальними ідеями, Чехословаччина перевела спокійно широку земельну реформу. Важке питання національних меншостей Чехословаччина розв'язала в згоді із демократичною лінією, шануючи міжнародні договори. На доказ, якою рівністю прав користуються ці національності можна взяти хоча б участь двох провідників партій у складі чехословацького кабінету. І в закордонній політиці Чехословаччина силкувалась підтримувати духа дружби з усіма. Прикладом спірні справи кордонів. Силою війни Чехословаччина мала до діла із двома родами державами: тими, що йшли

поруч із нею в війні проти австрійської коринги і тими, що боронили Австрії.

Звідси пішли деякі труднощі. Утворена Мала Антанта, що мала боротися проти реставраційних австро-угорських плянів і утримувати новий стан не могла зєднати собі Мадярщини. Але зміцнення політично-господарських зв'язків через М. Антанту було великим кроком уперед. Відношення до Австрії та Польщі стало якнайкраще.

Політика Чехословаччини була перейнята весь час ідеєю про необхідну гармонійну пропорцію між власними егоїстичними інтересами і загальними. Вона поборювала бльоки ворогуючих суперників, а силкувалась їх годити. Вона була ширим прихильником Ліги Націй і її корисної ролі, головним чином для малих народів.

Новий склад центральної Європи є кращою запорукою миру, як попередній: абсолютної монархії. Ясно, що першою умовиною того миру є шанувати демократичні ідеї у внутрішній політиці та міжнародній. Немає причини лякатися за майбутність середньої Європи; її змагання зв'язані із змаганнями великих держав і Ліги Націй і мають ту саму мету: зміцнити матеріально та морально народи, мир і загальний добробут.

Стільки каже довголітній провідник чехословацької політики. Наш пересічний інтелігент знаходиться в данім випадку в кращім становищі як європейський слухач радіо і сам може зробити собі всі потрібні поправки до викладеної ситуації. Не суперечачись про тривалість середньої Європи, до якої ми належимо, ніхто із нас не має нині рожевих окулярів д-ра Бенеша. Демократичні принципи у відношенні до національних меншостей покладені в імперіалістичних договорах: версальським і сен-жерменським, виглядають безумовно краще, ніж у практиці в межах тих нових держав, яких вони торкаються. А розмір кордонів? Навряд чи їх можна легенько „згублювати" дружніми балачками та заявами. Про це вже знають нині не лише ті, які може не мали часу думати над тим, коли творили ці кордони: франко-англо-американські дипломати, — а знають про це вже й звичайні слухачі радіо в Європі.

Самогон.

Харківські „Вісти" з 20. січня ц. р. приносять алармуючу статтю під довшим заголовком, у якій закликають до безпальної боротьби зі самогоном. Поворотом до деяких фактичних даних цієї статті про тенденції стану самогонництва на Україні та в цілому СРСР. А воно (самогонництво) квітне, розвивається з року на рік „солідніше", не зважаючи на те, що однією з світи пролетарсько-соціалістична влада мала вже для конкуренції зі самогоном державний спиртний монопол, та залегалаувала продаж самогонної ще в передвоєнних часів „монополією". Знаючи твердять, що вона не змогла довести ні щодо „своїх" нічим не уступає давній паремії. Про неї те про її абут як також про продукти з її розпродаж для пролетарської фінанси ми вже писали. Тепер подіємо деякі цифри про самогонку для доповнення картини „культурного відродження" всієї людності, особливо сільської та міської пролетаріату під „ласкою-кармою" тактатуючи комуністич.

Отже Центроспирт (горілчаний трест у СРСР) розпоряджє даними, з яких виходить, що „дрібна селянська промисловість" самогонництва продукує річно 30 мільонів ведер самогону. На це дуживає вона річно 7 мільонів сотників збіжжя. Коли врахувати всі кошти продукції самогону, то вийде, що населення СРСР тратить щороку 120—130 мільонів карбованців на самогонку. Харківський офіціоз пише, що „боротьба зі самогоном, це боротьба за перший шматок справжньої культурності, за визволення зі злиднів". Зовсім слушно! Але як ведуть цю боротьбу комуністи? — Зовсім просто: мільйони конфіскації самогонні апарати та укладає протоколи. Ось в даних Наркому Внутрішніх Справ виходить, що в 1924—25 р. аловила мільйон аж 106.418 протоколів і конфіскувала 34.924 апаратів, в 1925—26 р. аловила 92.221 протоколів, а конфіскувала 26.413 апаратів, в 1926—27 р. аловила протоколів 92.490 а конфіскувала апаратів 20.701 штуку.

З того виходить, що коли менше протоколів і менше конфіскацій апаратів, то менше і самогонки. На жаль так не є. Бо населення „концентрувало" свою „дрібну промисловість" та краще її законспірувало у відповідь на „переслідування" влади. Про те свідчить така статистика Центроспирту: В 1924—25 р. аловило самогону 128.490 літрів при конфіскації апаратів, у 1925—26 р. аловило того самогону уже 147.536 літрів при далеко меншій кількості конфіскацій апаратів, а в 1926—27 р. аловило ще більше самогону, бо аж 170.032 літри при найменшій числі конфіскацій апаратів. З тієї статистики доводиться, що точніший розбір, а саме: коли в 1924—25 р. на одні конфіскаційні апарати вийшло пересічно 3,7 літри самогону, то в 1925—26 р. вийшло уже 5,9 літри, а в 1927—28 аж 5,5 літра. Словом „консолідація" того знаменитого, затроючого організму мільйонів населення „проислу"!

Тепер йшла картанка: за 1925—26 р. було в Мінстат України 5.544 справи за хуліганство, а на солі таких же справ і в тому ж році 17.069; натомість у 1926—27 р. в Мінстат було таких справ 7.764, а на солі 48.351. Виходить, що найбільше жертв самогонництва, найбільше прикрих наслідків піниється для такої тої основної держави українського народу — селянства. А що мільйон? Камуть безсильні! І цілком слушно, бо не тільки мільйон, але всі комунда є теж безсильні. Не мільйон, не натовп, не „бухари" (торжок) а культурно-роботу, освітлюючою пресою треба з ланом боротьби. Але в тімто й діло, що там під культурною роботою розуміють тепер офіційні „культурагегери" виключно комуністичну пропаганду, яку одностайно анемалідо, а від моральних, вихованих розуміють ширення невірства, атеїзму, матеріалістичного світогляду. А з цих іде розкуста та спікуреських азови-вання всіми „приманками" життя, особливо серед молоді та надзвичайно швидко в наслідках надування.

Перед многострадальним українським народом марно дегенерати! Немає доведуть його аж до краю, неже нема там червятих, здорових, морально загартованих чинників, щоб ретельно наріз перед такими жалкими перспективами? Тут загніб від голоду, так дегенерація!

Самоарозуміло, що ні мін міниміями репрезентантами радянської влади ні між рядами протинаціональної комуністичної партії таких чинників шукати не доводиться. Іх треба шукати між національно свідомими, національно думачими та відчувачими чинниками українського населення, іх треба шукати між людьми, що не далися азовити на вуздечку матеріалістичного світогляду. Та найбільше сподіюємося у боротьбі з тим страшним маром руїни, що нині в надзвичайно ушамки відомого та розкуданого об'єкта може виступити перша. Вона є йи розв'язи.

Дати мусить і чуємо, що вона є боротьбою між виходить побідою, точ примушена і лести дуже повільно.

Якщо так не буде, то велика відновляльність за наслідки змалюваної нині шпалю не тільки на тих, що цілому процесом потуркати, але ще більше на тих морально здорових, що тому ле протестуватимуть, що того не поборють не анемаліти на об'єкти. Бо з тих же „Вісти" доводиться, що в тамоніх „міських молах" навіть якесь логізоване відношення до самогону і звичайно самогон — шпалюва річ, але скільки, мовля, той шпалю від цієї дрійної селянської промисловості!

Якщо так думають анемаліти української (бо тільки про них мова у „Вістях") про ту справу, то не жме навіть не необхідність, не рівнодушність, а азовити і їх боку. Словом не гайба, якої з них не зможе ніколи ніхто. Тому на них ніякі палії покласти не можна.

Лист з Київа.

Реорганізація Академії Наук. — Зміна встановиш голови Київського Виконкому. — Дім вчених у Київі. — Праці УАН.

Київ, 20. січня 1927.

Від тижня перебував в Київі спеціальна комісія Наркомосу під проводом голови Укр. Наук. Ю. Ів. Озерського та підготовлює терен для передвиборів Української Академії Наук (УАН) на основі нового статуту. Докладних вісток про новий статут поки що нема. Одно певне, що права Академії будуть поширені, а в організації згаде ці зміни, що замість трьох відділів буде в ній два. В Нар. Комісаріаті освіти виринула добра думка, щоб Академія обняла керування науковою справою на цілій Україні, чого досі не було. Гром. Озерський віддав тут багато конференцій з президією Академії і головними поодинокими відділами та комісіями покінчить свою роботу не раніше, як з кінцем січня.

В політичному проводі зійшла в Київі та зміна, що голова Окр. Виконного Комітету Любченко перейшов до Центр. Комітету в Харкові, де обняв відповідальне становище секретаря. Любченко — молодий чоловік, років 36, талановитий та енергійний. На його покладать велику надію. Його місце в Київі обняв голова України. Держ. Висл. відомий в Галичині Ю. Войцеховський, чоловік розумний і тактовний.

Наукові робітники аїстали в Київі від уряду прегарний будинок при вул. Початківській, в якій приміщується зараз „Дім вчених", якого недовстачу загальною кількістю відчували. Тут зустрічали новий рік культурні робітники із своїми дітками в числі 250 осіб.

В домі вчених, в суботу дня 28. січня відбувся концерт, присвячений галицькій музиці і на користь жертв повені в Галичині. Співали музиканти державної опери, Мамалейська, Кученко і хорист Інституту ім. Мик. Лисенка. Промовляти буде директор Інституту Гринченко.

При кінці лютого відбувається в нас новий 40-літній видання у Львові в 1887 р. „Першого Віска", коштам Олекс. Пилип і пок. Наталі Корницької, які поставили на основі під еманіляцією галицького жіноцтва. Тепер організується жіночий комітет. Чи в Галичині створювалося жіноцтво? Багато прийнятих з Галицької Землі, які можна вислати під адресою: Київ — вул. Корольова 37, Ольга Б. Савченко.

В кінці березня святкуватиме Історична Сесія УАН. 20-ліття смерті Бог. Бовши-Антонюка. Сподіюємося тут побачити між поручників Нар. Громад ім. Шевченка Найкращий том „Україна" буде цим сесійним статистичним „книжкою" тити. По-

бів праць авторів з Великої України, уміщують в нього три доповіді галицьких культурних робітників, акад. Студинського, д-ра Ф. Колясесі і д-ра Макарушини, виготовлені дня 10. жовтня м. р. в Києві.

Заходом Історичної Секції (Комісії Історичної Писемності) вийшов перший том документального видання „Українських Нар. Дум“ під редакцією талановитого культурного робітника Катрі Мих. Грушевської. Том присвячений пам'яті Антоновича, Драгоманова і П. Житецького. Книга друкувалася у великій 4-то. На початку книги але „Переднє Слово“ К. Грушевської (стор. 12), а в слід за тим П. велика студія „Збірники і видавництва дум XIX і в поч. XX віку“ (стор. 120). В ній зобража Катрі Грушевська величезний ма-

теріал і лава освітлення високої, наукової і культурної вартості. Спеціаліст найде у ній розкішну наукову працю, а кожний чоловік, що займається рідною культурою, прочитає її з насолодою. До корпусу додані тексти „Дум Невільницьких“ (стор. 175) з великим порівнювальним апаратом, з численними варіантами. Матеріал зібраний дуже совісно. Катрі Грушевська старалася підібрати найдавніші списки пісень і через те має праця велику вагу, більшу, чим попередні видання.

Цей кодекс приносить велику честь „Історичній Секції“ і Держ. Видавництву України, якого коштом вистачення ця, многоцінна праця. Том другий (Історичні пісні) підготував Як. Фед. Савченко.

Перед виборами.

В сіль-робітницькій загороді.

В сіль-робітницькій загороді відбувається шантажницька боротьба. Після довершеного розламу ніхто не може прийти до розуміння і поєднання. Невдавано зазначали ми ті флюктуації боротьби в статті „По той бік добра і зла“. Орган правди „Наше Слово“ в найновішому числі відповідає на „брехню“ і „облудну політику“ п. Дурделла свого недавнього редактора. Як відомо, Дурделла перекинувся від правди до лівниці, за що нагородила його остання поставлення на першому місці на державній лівні.

Вся справа перетіється біля ліквідації сіль-робітницького розламу. Правація вимагає від лівниці акту самообичування, наплетування окремою декларацією своєї розламової сепараті і своїх блудів. Лівниця не хоче зовсім капітулювати перед правницею — тим більше, коли почуває за собою міцну підтримку.

В тій ситуації оба крила Сель-Роба відштовхуються до мас, щоб ті у виборчій акції вирішили спір, а саме: чи зберігти хоч формальні признаки українства, репрезентованого правницею, чи піддатися імпортваній Москвою повній інтернаціоналізації, репрезентованій лівницею. „Наше Слово“ переконує, що „селяни та робітники осудять злочинну роботу з русо-галицькими залишками народолюбських кождів в роді панів Вальницьких, Заяців, Пелехатих та їхніх наймитів Дурделла“. Побачимо, а поки що лівниця закидає правницю, що та остання єднається з соціал-угодником і меншевистсько-реформістичним „Бундом“, проти чого горячо протестують провідники Сель-Роба Чучмай і Крайківський. Знову ж лівниця піддається під протекторат ППС-Лівниці в надії, що поляки допоможуть їй виграти біду а правницю.

Оба крила Сель-Роба розвели тепер дуже живу і широко закроєну виборчу агітацію, стараючись в масах здобути апробату своїх позицій. Та цікаво, що хоч наверх оба Сель-Роби поборюють себе безощадно, то на місцях вони не влячуть собі в кашу. Симулюючи боротьбу на ідеологічному підкладі, оба крила Сель-Роба поділилися сферами впливів. Де повинні мати на увазі ті партії, що дають у розлам Сель-Роба підчас виборчої акції.

Комуністичні кандидати на Львів.

Признаки роздвоєння сліди і в комуністичному таборі. Той самий процес, що відбувається в Сель-Робі, захопив і КПЗУ, в якій йде боротьба між українськими і русо-галицькими комуністами. На Вел. Україні, розуміється, горює русотія і Загонський на чолі. Українських комуністів під проводом Шумського розкидано на всі чотири вітри. Комітети осудили становище Шумського і КПЗУ, яка відзначилася була підтримати українських комуністів. Та більшість КПЗУ не піддалася. Як длаво зайняла рідницькі погляди у КПЗУ, видно з того, що прихильники депортованого Шумського виставили на Львів кандидатуру Осипа Крилика (на першому місці) і Гали Калатанського (на другому місці), виступаючи під фірмою „Виборчого Комітету Робітничої Лівниці“. Комуністичні офіційністи з КПЗУ, а разі з Комуністичної Партії Польщі, як подіють чутки, мають виставити на Львів кандидатуру О. преса і асист. голови Комуністичної Франції з минулому союзу Яноса Войтовка. Гет чимало біло перевести подія влітку.

„Виборчий Комітет Робітничої Лівниці“ вже й поспішився видати відповідну відозву-платформу, в якій обіцяє боротися проти фашизму і війни, а за „умасовлення і убоювання профсоюзів“, за допомогу безробітним, за беззворотну фінансову допомогу малоземельному і безземельному селянству і т. і.

Відозва „Виборчого Комітету Робітничої Лівниці“ зовсім не авертається проти польської і жидацької буржуазії і не має на меті її поборювати. Зате в печінках Криликів каменем лежить „ліній табор українського націоналістичного дрібномишанства“, бо — мовляв — „асі ті УНДО, радикали УПП і другі розвивають нечувану демагогію, обіцяють мало що не зодати гори, лише щоб голосами українських робітників і селян авертись до союму, а там позабувши на всі виборчі обіцянки, торгувати шкурою українського робітника і селянина так, як це робили унідівські посланці з Хруцьким і Козубським на чолі в попередньому союмі“.

Нікчемність Криликів і інших звірят у людському тілі не має ніяких меж. Коли вже кидається обвинувачення, то треба подбати, щоб вони не були голословні, треба виказати, коли і як унідівські посланці з Хруцьким і Козубським на чолі торгували шкурою українського робітника і селянина. Кращих торговців шкурою українського робітника і селянина, кращих непамяти над Криликів безумовно нема. Торговля робітником і селянином це їх професія.

Але українське робітництво, маємо на думці свідоме, хіба не дозволить торгувати своєю шкурою всяким пройдиситам.

Волинський покотигорошок.

Волинь має свої особливості. До них у першу чергу належить безпартійність більшості тамошніх інтелігентів. Вони найкраще почувають себе в сосі безпартійності, бо це дає їм можливість схилитися то до одного табору, то до другого. Еманцією тієї безпартійної пошесті, її передовим репрезентантом є б. посол С. Підгірський. Старий ес-еф, перший з послів приступив був до трудової партії. Не лише сам приступив, але й інших заохочував. Описав причаїна до „фашистської“ Української Партії Нац. Роботи (загравісті). І не лише причаїна, але й обива в ній як голова керуюче становище. Після об'єднання загравістів з трудовою партією в УНДО-ня, Підгірський припинив собі латку безпартійності, схилившись до Сель-Союзу, а описав до Сель-Роба, з яким кооперував у тісному порозумінні. Зреформований під знаком п'ятираменної зорі, серпа і молота сіль-робітничий возидлих з Підгірським у налі, що він найдеється в їх рядах. І справді все складалося якнайкраще. Підгірський за своєю уже відомою фразеологією, виповів війну фашизму, своїм учорашньому ідолю, і почав голосити похід „робітничо-селянського Сходу“ проти „гнилого буржуазного Заходу“. Треба було зробити тільки останній крок. І тоді кроку С. Підгірський не зробив. Поліційна ревізія, переведена у нього у Варшаві, мала рішучий вплив на дальше „формування“ його світогляду і вибір тактики. Розпоряджуючи широким діапазоном „безпартійності“ С. Підгірський ратом перекинувся з „безпартійної лівниці“ на „безпартійну правницю“. Бажаючи й далі репрезентувати українські маси в польському союмі, С. Підгірський не зберіг чистоти і ємності своєї „безпартійності“, але

приєднався до радикального табору. Саме перед кількома днями на спілку з „безпартійцем“ Власовським підписав він виборчий пакт з радикалами. Від порога сіль-робіт до порога радикалів це шлях не малий. Від „робітничо-селянського Сходу“ до його найавазятіших противників це крок просто епохальний.

Підписавши пакт з радикалами, С. Підгірський кандидує з Ковельщини, а його „співпартійник“ Власовський з луцької округи.

На особі і метаморфозах С. Підгірського, який в початках своєї парламентарної діяльності подавав великі надії, має нагоду наше молоде покоління вчитися простолінійності і твердості переконань.

Ну, чи не покотигорошок?

Коня кують...

Серед повені партій і груп, що аірвалися до лету підчас виборчої доби, штигуляють і унідівські голованиці, затроюючи політичне повітря „прижею своїх почувань і квітами своїх думок“. Унідівські голованиці, громадянсько санкціоновані ес-деками і радикалами, мають тільки одне завдання: всіми способами і засобами оплюгавити Українське Національно-Демократичне Об'єднання. Сель-робітницькі і комуністичні органи не жаліють від часу до часу твердих штовханнів унідівським голованицям, але ті мовчать, ще й привітно усміхаються. Бо й якже наймитові гніватися на свого пана? Але за те унідівці заганяють всю свою злість на УНДО-ні, а це тим більше, що тим чином виконують рівно ще й доручене їм завдання.

А всеж таки це незавидне положення не відбирає їм фантазії. Хто хоче перекозатися про їх буйність, нехай візьме до рук яке-небудь число „Ради“ чи іншої „Праці“. Увселення ради запродукуємо нашим читачам хочби який зразок унідівської фантазії. В статті „Виборча ситуація на західних українських землях“ („Рада“ ч. 11. з 29. січня 1928) читаємо такий есенціональний уступ:

„Хід виборчої акції вказує, що найбільші шанси серед українських виборців має листа Української Партії Праці, бо широкі селянські українські маси відносяться з правдивим довіром тільки до цієї партії, яка є безкомпромісовою і широнаціональною“.

Дай, Боже, жартувати на здоров'я, або — як каже Номис — „добре дурити, як приступає“. Але помилявся би той, хто думав би, що в тих мегальоманських жартах, що в тій дурійці нема премедитації. О, ні — унідівські голованиці то старі хитруни. Вибори виборами, шанси шансами, а тією патомінією такі можна збільшити подачки хоч на час виборів. І тому то, як коня кують, жаба ногу наставляє.

На виборчому фронті.

ПЕРЕДВИБОРЧІЙ ПДГOTOVЧИЙ РУХ У КРАЮ.

ОКРУГ 48. (ПЕРЕМИШЛЬ).

Сяніччина.

В Сяніччині почалася сильна виборча боротьба. Проти Українського Нац.-Дем. Об'єднання йдуть з одного боку сіль-роб, а з другого кацани. Москвофіли порозумілися з хлібодами й на ті підставі хлібоди не ставлять вже тут свого кандидата. В середу 25. І. ч. р. влаштували москвофіли віче в Сяноці, але й там селяни розбили. Дальше дуже поважним противником є санаторію з предсідником тутешнього Вид. Повітового радником Августинським, як кандидатом на посла. Вони мають „вплив“ на виїтві при допоміж повітового астратора Коцаловського, а з другої сторони при допоміж сильної агітації хмарні агітаторів та великих грошевих сум стараються опанувати наші села. Тія усіх напружений ворожий ації сіль-роба, кацани, та санаторіїв протиставить з унідівським своєю працею повітовий Комітет Українського Нац.-Дем. Об'єднання.

ВИБОРЧИЙ ОКРУГ 49. (САМБІР).

Самбірщина.

Дня 8. січня відбулося віче в Біліні Вел. Віче відкрив о. Юлія Татомір. До президії віча вибрано грім. М. Білинського і Ігн. Погорельця, як секретаря. Реферували: студ. Антін Луцький про політичне положення, студ. Осип Павличковський про виборчий альянс і о. Ю. Татомір про одяну організацію хліборобських мас та про важі наба-

З кацапської групирі.

В завазній білі з УНДО-ням вступають не лише радикали, сіль-роб, комуністи, хлібоди всіх мастей, „безпартійні“, всі польські партії від найправніших до найлівніших, всі польські чинники, але — досім зрозуміло — і кацапські мотігани. Та партійно і національно різноманітність бригади, що стоїть своїм боєм фронтон проти УНДО-ня одержала допомогу з „роті“ кацапських недобитків. Виборчий час електризує. Чиж дів, що електризував він і кацапських трупів, уже давно відставивши до політичної групирі. Електричний ток, пущений польськими адміністративними чинниками, заві зі смертельного ложа стару, безпринципну, безхарактерну і нікчемну кацапщину, щоб її поставити в боєві ряди проти УНДО. Ніхто кацапам не страшний, ніхто не дає їм спокійно заснути вічним сном, тільки „злой паничи(?)“ українське УНДО“. А УНДО — то синонім України, і тому воли, ті Герострати й Іскаріоти, торощать Україну.

„Наші села — пише „Руський Голос“ — уже підчас війни добре пізнали воєнку в овечій шкурі. Нині і світому стало видно, що українська (мале „у“) — се дурман і туман, навіяний на руський простор польським і німецько-австрійським вітром. Того ніхто не може заперечити, бо так оно було майже от 1848 року до 1914 року, коли українська всеціль пішла на службу німцям, і тепер она постійно держит одну руку з ними“.

Заворушилися кацапські „добровольческіе отряди“, вийшли зі своїх нор і влізали навіть на села показатися. А тепер хваляться, що в їх ряди вступають селяни навіть в таких селах, де „до війни по причині українського фанатизма і шовінізму руський чоловік не смів признатися до свого рідного історичного імені. В сфатизованих українцями селах українська перелася і селянам надоїла до живих печінок і ідеал Русі чим раз яснійше присичує їм після довголітнього тумана“.

Радіють зелектризовані кацапські трупи, що „українська переїлася“, але таки видають фонетикою хулігансько-чорносотенний органчик „Земля і Воля“, де з примусу користуються словами: „Україна“ й „український“.

Кацапська самохвальба нам не страшна. Та асетаки вони своєю нікчемною роботою можуть збаламутити деякі менше освідомлені села і спричинити втрату одного-двох українських мандатів у користь поляків. Наші організації махнули вже рукою на кацапщину. Треба слідкувати за трійливою акцією кацапщини і там, де з огляду на слабку свідомість наростає би небезпека кацапської рецидиву, треба її з корінем виривати.

жаючихся виборів. В дискусії забирає голос: студ. Літинський, грім. Луцький Петро, о. Погорельця і ін. Студ. Літинський, який намагався розбити віче довгою а недоладною промовою, одержав належну відпаву і анемічний присутніми, опустив ачівний альянс. Присутні заявили за об'єднанням під протектором УНДО і вибрали місцевий виборчий комітет.

Дня 9. січня відбулося величаве віче в Горішнім Дорожові. Реферували о. Ю. Татомір про вільнолюбну боротьбу українського народу та аказував на конкретну потребу станової і політичної організації наших хліборобських мас. З черги повинні виборчий закон студ. Осип Павличковський та відав присутніх, що би організовані протиставили злочинній ації сіль-робітничій і унідівській. В дискусії забирало голос багато бесідників. Молодий громадянин Проць з рігів промови зображав більшовицький рай, виказуючи великий бесідницький інст. Замітна була промова грім. Бейон, який ухвалив до об'єднання під прапором УНДО.

Дня 15. січня відбулося велике віче в Долішнім Дорожові. Маса народу вилінула весь альянс місцевий чаталий і ціло подіря. Віче відкрив голова Повітового Комітету УНДО, грім. Тарнавський Іларій, грімолар з Бикова. По аказі президії реферували о. Ю. Татомір про політичне положення і важі набажати виборів. В очікуванні дискусії заборили голос грім. Зайць, студ. Антін Луцький, молодий робітник з Борев.

ла, студ. Турлявський з Доромова, і тром. Лещинич з Доромова. На записи Ю. Татоміра за УНДО-ю записалися молоді люди: Вікторія, присутні, як сільробами і голоси за радикалами 15—17 годів. Присутні члени Соціал-Радикальної партії змагалися, щоб і сьогодні на вулиці хай УСРП обиднали в УНДО-ю. За цей поведінку не підтримався жоден з них. Проти ніхто, як сільробами і улюбленим поміж трихратного запису о. Ю. Татоміра не підтримав жоден з них. Проти ніхто, як сільробами і улюбленим поміж трихратного запису о. Ю. Татоміра не підтримав жоден з них. Проти ніхто, як сільробами і улюбленим поміж трихратного запису о. Ю. Татоміра не підтримав жоден з них.

Дня 12, січня відбулася нарада делегатів всіх сіл самбірського повіту, в домі Г-на „Бесіда“ в Самборі. Наряду відкрито о. І. Кулик, голова Пов. Народного Комітету УНДО. До пропозиції покласти тром. Г-на Тарнавського з Висока, як голову, о. Беля з Бабини як секретаря. Реферат про політичне положення і вагу наблизившихся виборів читав о. Юліан Татомір з Луки. В часі дискусії відомий агітатор сільробів. Присутні сільробами вислухали його демократичну промову і по відправці яку йому дав о. Ю. Татомір оповідаючи його а нараду. Зразу Дм. Фугала і кількох його однодумців, які похитливо відповіли поміж делегатів сіл, отримали дитини крики, однак присутні закрили так рішуче та грізну погрозу, що на записи делегатів наради п. Тарнавського о. Кулик сажу нараду. В дальній дискусії забирали голос п. Андрушко Мих. з Ступини, Пляска Вол. з Березини, Геза Степ. з Торчинюв, Луцький Іван з Доромова, студ. Павляковський Овип з Луки, о. Петак Іван і ін. Вибірочні комісії-хатки, яка пропонує літні кандидати до Повітового Комітету УНДО в Самборі. По довгій дискусії вибрало повний Повітський Комітет з тром. Тарнавським Головою з Висока на чолі. Рішення негайно повторити місцеві сільські виборчі комісії і безоглядко поборюючи улюблених і сільробів, відторгнути економічний фронт під проводом Центрального Комітету УНДО у Львові.

На дніх повстав в „Раді“ допис, що для 28-го січня п. р. відбулася в Самборі в домі Української Бесіди довільна нарада УНДО, на якій явилася громадянська громада Самбірщини та що ухвалили перервати нараду, однак гласники займалися в інших місцях (де) і нараду доінчили. Стердаємо що це все з безлічною брехнею. На ділі було ось так: На день 28. І. п. р. скликав д-р Селека з Перемішля і д-р Кук з Самбора довірочну нараду УНДО в Самборі. Д-р Селека явився тоді в год. 12.30 на зовсім пустій залі Української Бесіди. За яких 15 хвилин прислав д-р Кук одного свого колегу, який сам не знав чого його тут послав, і віддав тільки одна мішка з коником у руках і ще один клієнт — разом тром. В кількісній кімнаті Т-на Бесіда зійшлося кілька наших старших громадян і студентів. Вони ввійшли на залу і зажадали від д-ра Селеки, щоб отворив абори. Д-р Селека відмовився і тоді на виступив о. Татоміра присутні вибравши президію: тром. Тарнавського і студ. Турлявського. Президія ухвалила голосу о. Татоміра, який навістивав д-ра Селеку та інших за їх „діяльність“, як людей, що до останнього часу не брали ніякої активної участі в громадській житті і аж у часі виборів почали в собі зливати енергію і ставати активні. При перших словах д-р Селека серед охлок обурення опустива поспішно сажу. Д-р Кук записався і присутні висловили йому своє співчуття. Д-р Кук прилюдно заявив, що він сам ніколи не писав, лиш був настільки неосторожний, що послухав д-ра Селеку.

Рудеччина.

В Хмелівці, рудечського повіту відбулася для 15. січня п. р. сільробівське віче, де реферували кандидати в посади Голови, ст. фін. в Шоломичин. Одначе місцеві громадяни побачили до чого він зміряв, не дали йому говорити. В дискусії забили слово Іван Савицький і Олександр Шуман, які відмовилися кирило-інтернаціоналістичних ревуцій, а до того поставили абстрактну була така, що несправедливий кандидат мусів під охороною поліції і під градом співних бомб мершій утікати із села.

Передвиборче віче в Чесанові.

Дня 17. січня п. р. відбулося велике передвиборче віче УНДО в Чесанові. Гарну простору сажу Нар. Дому, гласники, сусідні кімнати, сходи, галереї неспроможні прилі селі, робітники та інтелігенція. Присутніх було понад 1000 осіб. В год. 2-й починається нарада. До президії входять о. Савчин, Костя Гордія, студ. Ждан. Делегат Центрального Комітету з УНДО зі Львова Кор-

чизький Іван виголосив довший до 1-го підготовлений реферат, в якому представив важке політичне положення селі, аказав на вагу політ. народ. організацій та представив збірним по страшний роботу, яку ведуть в Чесанівській пані з УНДО і Сель-робу, що аж жодна сільська думу українського народу. Довгі доводи-переможні оплески, що все аривалися напово, дадали доказ політ. аривости в Чесанівщині та виявили, що селяни розуміють вагу політичної народної партії, якою є УНДО. В дискусії забирає голос представник Сель-робу Мудрецький, що з добре організованому болюм прийшов розбити віче. Та селяни планували вже на сириничий роботу Сель-робу. Крикам вичивали: „Проч а Сель-робом, за двері а ним, проч а за-проданим і хрунчим!“ — немає кіпця. Селяни видаються в сторону Мудрецького, викладають його, готово було прийти до гіршого. Забирає голос делегат. В селі мовчавка, делегат просить, щоб Мудрецького виринули на селі. П. Мудрецький відпорнується, прирікає „поправу“. Війні присутні вичивали даються перекопати делегата і представник Сель-робу остане на селі. Делегат говорить далі. Вей а захопленням слухався. І йому буря оплесків і оклики: „Хай живе УНДО, слава УНДО-ві, хай живе Центральный Комітет, хай живе делегат!“ Забирає голос голова Повіт. Нар. Ком. д-р Мудрецький, що в дуже гарних словах заважав всіх до єдиного фронту, до єднання під стягом УНДО. В год. 6-й короткою промовою замикає о. Савчин віче. З національним гимном на устах розходяться вичивки домі. Віче в Чесанові дало доказ, що селяни не підуть на ауду Сель-робу, УНДО-а чи Бріля та що всім їм дають добру відправу. Такого імпозантного віча, такого одушевлення, такої єдності роді ко де стрінемося. Вичивки перало розходилися домі, бо були би дуже охочо записалися ще на вічу. Свід підтверкує працю Повітського Комітету як такою Пов. Нар. Канцелярії в Любачеві, де під проводом студ. прав Куличинського працює студентство в улантисові обидки „Чесанів дало доказ, що може зробити добра організація.“

Хирівщина.

Дня 11. І. п. р. відбулося передвиборче зібрання УНДО(Обидання) в селі Поділі в Хирова. Реферували делегат Пов. Комітету УНДО п. Липецький. Збори закінчилися являю присутніх, що будуть голосувати на національну літ УНДО. В неділю 22-го січня п. р. в просторій селі читальні „Прогресит“ відбулося у нас передвиборче віче, на яке явилася чисельно місцеві мішани та селяни з до-околичних сіл. Замітна була участь українського жіноцтва. Віче відкрито головою Пов. Нар. Комітету п. Липецьким Франц, після чого вибрано президію в особах: тром. Стирчик Миколи а Сусині Малю — як президію, Малаура Івана а Посади Хирівської і Короней О. сина студ. прав — секретарем. З черги ухвалив передвиборчий голосу делегата Центрального Комітету Обидання тром. Ерестюковий Дмитро а Львова, який в присутній спосіб пояснив виборчу ординацію та підчернув, що тільки під Українського Національно-Демократичного Обидання українські народні маси побидять при виборчій урні. На вічу явився радикальний „літ“ Коберський Остап, який мимом того, що референт не атакував радикальної партії, накинувся на програму та „буржуазну інтелігенцію“, яка служить інтересам ворогів українського народу. Після вісентини про соціалістичний рай, але стрінувся з великим обуренням патріотичної публіки, котра докладно розбиралася до чого ведуть соціалістичні теорії, проповідували радикальними „дубами“. Його топарин Липишин після ще більше смалені „дуби“ перед збірними вичивками та, що вісичі присутні не стало терпіння і вони заставили його зійти з трибуни. Належну відправу обидом радикальним соціалістам дав референт, який виклав та історично доказав, що соціалістичні класи підсичували серед українського народу його вороги, бо не вони вносили в його ряди робітників та служили інтересам ворогів українського народу. Вейні абрані на вічу ухвалили отсі резолюції: Українські громадяни і громадянки абрані на вічу Українського Нап-Дем. Обидання в Хиріві, висказують повне довіря Проводові партії Українського Нап-Дем. Обидання; 2) Визнають весь український народ під Поліцією підти при виборах до сейму та сенату солідарно під прапором єдиного на наших землях національної партії Українського Нап-Дем. Обидання; 3) Пятують всі літні партії та всіх кириличів, які зирять серед нашого народу деморалізацію та розбивають єдинопіль національний фронт. Свід підтверкує, що на вічу було понад 300 громадян. Віче-поліція-визнавши національного гимну.

ВИБОРЧИЙ ОКРУГ 52. (СТРИЙ).

Велике віче в Калуші.

Зі зборів близькими обидала селі Калушини вісте, що д-р Іван Куровець, довголітній організатор повіту згодився на поставлення його кандидатури і що він приїжджає 20. січня 20. січня п. р. на віче до Калуша. Селі „Народного Дому“ виповнило півтора тисячі квіту селянства Калушини. Війшов д-р Куровець в товаристві інших кандидатів на посади стрийського округу. Невмокаючи оплески і оклики михай д-р Куровець. Хто бачив отсе захоплення, а з тим селянством Калушини витало сподівало заслуженого організатора, мусів ствердити: наш народ зміг цінити своїх діячів. Віче отворив голова Пов. Нар. Комітету д-р Іван Сохальний. До президії абрано: рел. С. Струтинського (голова) та селянина кооператора з Закоу Мих. Ільола, заст. голови. Секретарював о. Войничівський. Перший бран слово д-р І. Куровець. Знова буря оплесків. Д-р Куровець говорив до галицької думи зворушенням голосом. Не одином зі слухачів селі забилися слюзи в очах на ставку єдиного труді під проводом того заслуженого громадянина. Не одином виборчу кампанію проводили під його амлю рукою. І завжди виходили побіжно. Тому і розумін зворушення своєю старого вождя. Далше промовляли по черзі: Остап Лушак (представник Стрийщини), д-р Іван Блажевич (представник Дрогобищини), М. Максимович (представник робітництва бориславського басейну). Їхні промови вислухали абрані а великою увагою. Засідан оті вогнем заважали, соли О. Лушакі агазав героїчні подвиги Галицької Армії та незлому постанову положою покоління Галицької Землі будувати майбуттє нашім власним силами, постанову, яка на кооперативному і просвітняському полі дала так гарні утиски. Дискусія тривала коротенько. Війні отогогогого ухвалили резолюцію, поставлену Юнком Гандзаровським а Войничів, а який висловив повне довіря Центральному Комітету Українського Нап-Дем. Обидання, принапта за добір кандидатів на посади стрийського округу і постанову рознести акцію в повіті, щоб всі голоси впали на національну літ. В кімнаті промові рел. Струтинський агазав світу побуду селянства Калушини підчас останніх виборів до галицького сейму, висловлює тверду віру, що Калушина піле своїм традиційним шляхом національної єдності і кариости. Зі співом „Ще не вмерла“ і „Не поря“ вийшли вичивки з селі „Народного Дому“. „Не пята, а десять миль явили би ми на таке віче“ — гукнули собі селяни з гірських сіл повіту.

Віче і довірочна нарада УНДО-ня в Турці.

На день 20. січня п. р. скликав Повітний Народний Комітет в Турці передвиборче віче. Коли в 12. год. о. І. Федевич відкрито віче і запропонував 600 присутнім вибрати президію а складі о. Г. Мороза з Борині, М. Яворського-Косачевича з Турки, М. Сонича а Вовчого і д-ра Д. Марціва зі Соколик, скликало 30 сільробівських і унівських „жонші“ пекольний рев. Якеж присутні селяни і мішани записалися за агадану президію, авантюристи під проводом відомого в Турці політичного хамелеона Івана Яворського-Мартича і унівського помічника Владла Білинського Сютіла, підняли знова бурю і жадали, щоб провідником віча стаа кому-ністичний тартаковий робітник Клімко Кузьмич. Вичивки спротивалися р-учю, аж такій особі, що спроневерія гроші заклоздовані на „Раді“ „олу“, проводив на вічу і просили кандидата на сеймового посла п. Д. Великановича виголосити реферат; однак агадану жинісько польсько-капанська агад вісичи окликами і стухами не допустила референта до слова. Тоді комісар староства О. Дуркот розважав віче, а поліція опорожнила сажу і реалістич „Прогресит“, на кой абралася численні вичивки. В годін 2. відбулася в цій селі сажу довірочна нарада, на якій абралася 500 учасників. Провів спочинав в руках голови ПНК д-ра М. Кондрата, який поклав на секретаря наради о. І. Крису а Ісаї а в ьких словах навістивав хуліганську тактику інтернаціоналістичної шайки. Реферат про значення соймових виборів виголосив п. Д. Великанович. В дискусії забирали голос О. Степ і А. Ізюничий з Турки. Колиж всі присутні єдностично записалися за УНДО і єдностично осудили рубиничке повенення жиніки незавоєваних політиків, подякувала д-р М. Кондрат присутнім за те, що не зражувалися грозбам поліції, яка після розважання віча не хотіла нікого допустити до сажу „Прогресит“ як такою

відомим погосослав сільробівської брані, яка страшила селян і мішани, що за участь в народі будуть карані 2 золотоників гривнями — візвав присутніх до праці в рамках УНДО і замкнув нараду, яка недовольно доказала політичну виробленість наших мас. В годін 4.30 розвішався одушевлений учасників, серед яких були селяни з далекіх сіл як Липі, Хаміа, Ільни, Яблінка, Шандоревіч і т. д., а пісню „Ще не вмерла“ на устах домі. Зауважати треба, що розвернення селі і мішани на сільробівсько-унівську групу було так велике, що лиш завдяки неактивним утискам провідників-інтелігентів не дійшло до проливу крові.

ОКРУГ 53. (СТАНИСЛАВІВ).

Городенщина.

Дня 8-го січня п. р. відбулося а раміні УНДО-ня передвиборче віче в Городенці. Реферували д-р Матейків і д-р Окушевський. Після окликової дискусії ухвалили резолюції за єдинопільним національним фронтом. Такі самі резолюції прийняли віче в селі Серафимичах, де промовляв м. й. кандидат УСРП д-р Леа Батинський. Далше віча відбулися в селах Стрильче, Поточиска, Чернотин, а окрім цього довірочні наради по всій „Кутах“ Городенки.

ВІБ. ОКРУГ 54. (ТЕРНОПІЛЬ).

Підгайщина.

Дня 15-го п. м. відбулося а Богатівцях велике передвиборче віче а якому вийшло участь понад 2000 селян з сусідніх сіл. На віче приїхав кандидат на посаду п. Олександра Яворського, який виголосив реферат про наше політичне положення і заважав селянство, щоб воно пішло в часі виборів єдином фронтом за Українським Нап-Дем. Обиданням. Серед великого пілему селянства прийшло гучними оплесками промову п. Яворського. На вічу явилася також селі робітні, але супроти гострої постави селян вони не могли нічого зробити. Віче ухвалило резолюції, в яких записалися всі учасники віча за Українським Нап-Дем. Обиданням і постановили віддати свої голоси на його літ.

ОКРУГ 55. (ЗОЛОЧІВ).

Досі відбулося в золотівській окрузі передвиборчі віча УНДО-ня в сідуючих місцевостях:

у Каміньчоні:

Дня 14. І. п. р. в Добротворі; дня 15. І. п. р. в Сільці; дня 15. І. п. р. на Брататах;

у Радехівщині:

Дня 17. І. п. р. в Немішіві; дня 17. І. п. р. в Хмільні; дня 19. І. п. р. в Сутні; дня 20. І. п. р. відбулося велике повітове віче в Каміньці Стр., а якому взяв участь кандидат на посаду селянина Олександра Висловський.

Рогатинщина.

Дня 23-го січня п. р. відбулося передвиборче віче УНДО-ня в селі Поточі (а-сідох пов. голови радикальної партії Гр. Гринишин). Віче проводив о. Телішук. Реферували д-р. Поритко. Присутні склали 200 людей постановили йти до виборчої урні єдинопільним фронтом і голосувати на літ Укрїнського Нап-Дем. Обидання. Дня 22. І. п. р. відбулося передвиборче віче в Мартинівці Новім. Проводив Гринько-Муха. Реферували д-р. Кулик і студ. Ясків. Присутні біля 180 людей записалися за партію УНДО. Дня 24. І. п. р. відбулося передвиборче віче в Залужжю під Рогатиню. Проводив о. Ст. Городенський, секретарював студ. Ст. Харин. Реферували делегат П. К. УНДО зі Львова п. Вигнаська і д-р. Поритко. Присутні склали 300 людей ухвалили голосувати на літ Українського Нап-Дем. Обидання.

Бережанщина.

В середу дня 25-го січня п. р. відбулося а Гиничівцях читальні „Прогресит“ передвиборча нарада для всіх громадян під проводом господаря Стефана Мротча. Романа Гаушка і Василя Волох. Реферат політичний і виборчий виголосив тром. Володимир Пелавич. Віл обговорив програму партії. В дискусії забирали голос Іван Королівський, Роман Гаушка, Михайло Штенювський та о. дек. Заважало повенення і відповіли на запити давши реферат. Напрямі абрані громадяни в числі понад 100 осіб ухвалили довіря провідом Українського Нап-Дем. Обидання та рішучі голосувати при виборі до сейму і сенату на літ Обидання ч. 15. — В четвер для 26-го січня п. р. відбулося на мішарі в Нор. Ф. Кушка велике виборче віче а Нор. Ф. Кушка отворив короткою промовою голову Пов. Комітету д-р. Іван Петришин. До президії поклали а. Петришин. До президії поклали а. Петришин. До президії поклали а. Петришин.

п. В. Камару як його заступника і п. В. Кодрата як секретаря. Реферат політично-виборчий виголосив г-рм. В. Целевич, представляючи вагу теперішніх виборів, програму Нап. Об'єднання і завдання тих кандидатів, яких його стосують. В дискусії забрав голос п. Михайло Драбик з Наравки, член партії „Праці“. Він був невдоволений до своєї ролі розбирання національного фронту та оборони д-ра Західного, бо оперував такими фразами і відорваними реченнями, яких ніхто не розумів. Громадяни Веббона не хотіли його слухати та підійшли до нього на сцену і лише на зазива В. Целевича дали йому домінувати його теребелі. З черги забрав голос п. С. Вебба, закликаючи до єдності та послуху вибраному виборчому місцевому Комітетові. Належну відраду Драбикові дав секр. В. Целевич. Голоси зазначили, що член партії „Праці“ п. М. Драбик прибув на місце до Веббона в товаристві комедіанта постерунку поліції в Наравці Машковца, якого добре пам'ятають громадяни Нотур, Рибник і ін. Це зрештою не повинно. Видно, всі постерунки в бережанському повіті дістали дозволу підтримувати партію „Праці“, бо і в Бімю постерунок поліції намовляв людей голосувати на д-ра Західного. Замітно, що на візу в Рибниках, пов. Бережан на дні 14. І. п. р. говорив кандидат на посаду в УПН Замослак між іншим таке: „Прийдуть до вас ті апід синьо-жовті шматки та будуть вчити вас розуму.“ і нахилився на українську інтелігенцію. Це дуже характеристичне для агітаційних засобів партії „Праці“.

Золочівщина.

Щоби вивисити селянам ближче, які засади сіль-робів та чого вони виступають, скликано в тієї цілі на Новий Рік, якраз днів перед сіль-робівським віснем у Кутах довірочну нараду. На нараді вийшло понад 100 селян. Наряду відкрив промовою о. В. Церинський. В промові вийшло перш за все причини скликання наради. Віттак вказав на вороже відношення сіль-робів до нашої Церкви та нації. З черги приступлено до докладного засвоєння програми Українського Нап.-Дем. Об'єднання, по чім вибрано виборчий комітет. Після вибору комітету згодився до дискусії місцевий селянин М. Мельник. Він звернувся до селян та виступив проти киринників апід червоного прапору інтернаціоналу. В промові розкрити перед слухачами жалюгідні картини більшовицького „праю“ та України, яких був сам наочним свідком. Віттак вказав на величезні жертви українського народу в вільнолюбній боротьбі та вказав усіх, щоби пам'ятали ті героїські жертви не домали свого національного фронту та пішли до виборів під жовто-блакитним стягом. На нараду довірочну нараду.

Передвиборчі віча і збори.

ОКРУГ 32. (СТРИВ).

Войнилівщина і Колушчина!

В неділю дня 5-го лютого п. р. в год. 4-й повола. відбудеться велике передвиборче віче в Войнилівці. Реферуватимуть кандидати на посади д-р Іван Куровський з Цілової і дир. Остап Луцький зі Стриля.

ОКРУГ 31. (ЛЬВІВ).

Сокальщина!

Дня 11-го лютого п. р. в год. 12-й в пол. велике передвиборче віче в Сокалі, в салі Народного Дому. Реферуватимуть: кандидат за посаду сел. п. Володимир Кохан з Турковичів і делегат ЦК. УНДО п. Корчинський Іван.

ОКРУГ 34. (ТЕРНОПІЛЬ).

Теребовлящина!

Передвиборчі віча:

- 1-го лютого п. р. Будавіч.
- 2-го „ „ Вербоветь год. 10 ран.
- 2-го „ „ Ласків год. 1. повола.
- 4-го „ „ Дараків.
- 5-го „ „ Виявків. — (Хмельні-ка) (полю церкви).
- 6-го „ „ Галичана.

ЧИ КОМУНІСТИЧНІ ЛІСТИ БУДУТЬ УНЕВАЖНЕНІ.

Варшава, 30. лютого 1928.

Завтра відбудеться засідання держ. виб. комісії, яка має рішення щодо комуністичних листів 18 і 16 сербії ПНС-ліній. Оскільки ці урядові комісії в Варшаві й на провідній території, що багато підписів повторюються далі в той же трічі, а інші мають рідко використовувати. На цьому, листи до скаргою скаржено до підписів на борю, що це не єдиний до р. життя. Але треба зазначити, що комуністичні, радянські з можливостями позначити їх

лісти, замість 500 підписів зібрано більше як 1000, так можливо, що після уневажнення якогось числа підписів лістини не вимагана скільки підписів.

ЛИТОВСЬКО-НІМЕЦЬКИЙ ПАКТ.

Берлін, 30. січня 1928.

Часописи подають, що арбітражний німечко-литовський пакт підписався призначені взаємні між обома державами та зазначують, що всі спори між ними має розглядувати розсудливий суд. Кажуть, що зазначено також тайну конвенцію в справі лит.-польських взаємних агітацій з нім. бажаннями та що Німеччина приобіцяла піддержувати Литву.

ТРОЦЬКИЙ НА ЗАСЛАННІ.

Берлін, 30. січня 1928.

Троцький приїхав уже на місце заслання до Верного. Контрольором урядових чинностей Троцького є державний буш. урядовець паркомісаріату закорд. справ Кістер, єди діяча переддержавної доби і сенатора. Коли чинність Троцького мується дістати попередню апробату Кістера.

ЗЕМЛЕТРУС У НІМЕЧЧИНІ.

Варшава, 30. січня 1928.

Землетрус навістив горішню Баденію, місцевості Сабрікен, Кандарн, Лсрах, Донавінген і спричинив значні шкоди в прим. і держ. будинках. Аж до швайц. Базилі відтутю два сильні потрясення і підземний грім. Геологи кажуть, що це пересуваються величезні веретви у нутрі землі.

НОВИНКИ.

— Свято просфори для ремісничої молоді. В неділю 28. січня точно в 4-й год. пополудні почалося в доміції українського „Пласту“ свято просфори, яке урядова львівська „Зоря“ для ремісничої молоді, згуртованої при ній в окремі секції. Агту посвячення просфори dokonав о. митрополит Андрей Шентницький, що обійняв протекторат над секцією молоді при ремісничому Т-ві „Зоря“. В святі взяли участь представники всіх наших центральних культурно-освітніх установ, а вся доміція Пласту була набита молодими адентами ремесла. о. Митрополит промовив до зібраної молоді, вказав їй до організації та праці та поклав їй на серце великий обов'язок не тільки стояти на сторожі нашого стану посіланні у Львові, але й своєю працею та солідністю досягати змислу більших успіхів на тому полі. Від Т-ва „Зоря“ дякував о. митрополитові за обійняти протекторат над секцією молоді теперішній голова Т-ва п. Гевал. Від самої молоді промовляв дуже гарно та широко слюсарський ученик Шентницький. Далі промовляли з черги ради. Ілля Кокорудз від „Рідної Школи“, представник Головної Пластової Команди та інші. В міжчасі грала зовсім поправно колада оркестра „Зорі“, зложена зі самих молодих адентів нашого ремесла. Свято зробило на всіх учасників дуже глибоке і незабуте враження.

— Ревізія у кандидата на посаду УНДО. Перед кількома днями перевела польська поліція вдруге докладну ревізію в помещанні кандидата на посаду в рамках УНДО-Об'єднання, селянина п. Олександра Вислоцького в Лешені. Ревізія відбулася в несприятливості п. Вислоцького, який був тоді якраз на візу в Задарю. Поліція перетруснула ціле помещання, сінники, ліжка, переріхнула всю переписку і поробила записки. Слід зазначити, що кілька днів передтим поліція в Лешені арештувала візника п. Вислоцького. Постерунок Овєнський випитував його про діяльність п. Вислоцького, в коли той сказав, що нічого не знає, ударив його по лівій і сказав: „Ти такі сам гайдамака, як Вислоцький“.

— Арештування відпущника УНДО. Дня 26-го січня п. р. відбулася в рамках УНДО-Об'єднання довірочна нарада в селі Палах, жовківського повіту. На нараду приїхав відпущник УНДО-Об'єднання Михайло Кариниць. Хруні-у-снети, яких в кожному селі мується кілька знайтися, дали притомом слати до поліції, яка повинна була на селі в асноті громадського писаря Крушника, головного хлібоода і кількох інших йому подібних людей з хрунівського табору Душенчука. Після відпущування відпущника п. Кариниць, командант поліції арештував його і записав, що мується відпущник його до староства у Жовків.

— Комірне в лютім не буде зменшено, себто в цьому обов'язує в пром. сіннева підписки. Хіба, що до цього дождуться, що у Львові додаток за сміття.

— Влом у „Дністер“. Дістасмо такого листа: Вислоцько позитим „Нам а „Дністер“ поміщено в листі 21 з 31. І. Вислоцько

пів. часопису, з якої сінневої замітки можна би вибрати переконання, що Дирекція „Дністра“ не виявила потрібної осторожності в перекопанні готівки, дарма, що підліше відслідкування попередженням події була повідомлена про майбутній влом, поспішно, що в дні перед вломом знаходилася в касах „Дністра“ готівка до 60,000 дол. і що дирекція не вважала на відслідкування поліцією попередження, зберегла цю готівку в безпечній місці, а в касах, до яких докато влому лишилися тільки підручна готівка, частинно в срібні, а переважно в нікелі. Через це влом, яку поспішно Товариство через влом в майже півна, починаючи те, що сама готівка, як і каси, були обезпечені від влому. Позатим з поручення Дирекції перед критичною поці оглядено після зачнення брами від камениці усі бюри і переглянули цілу каменицю. Колиж усе так, в невідомий дотепер спосіб, вломники дісталися до бюр Товариства, то за це не можна докорити браком обережності Дирекції Товариства, а хіба поліції, яка зсупереч власного попередження і не вважала на 6-кратну ідвіліллію бюр Товариства критичної поці не вміла аловити вломників ані перешкодити вломові. — Дирекція Товариства взаємних обезпечень „ДНІСТЕР“.

ВІДПИС.

Ревізійний Союз
Українських Кооператив.

Звіт з провірки

переведеної в Українським Центральним Комітеті Допомоги Жертвам Повні дия 23. січня 1928 р.

На поручення Дирекції Ревізійного Союзу Українських Кооператив підписаний ревизор перевів в дия 23. счня 1928 провірку рахунків, як також конт Комітету і ствердив:

1) Конто долярове на книжочці 8166 має в приходах дол. 16,855'00, в розходах дол. 3,371'78, так, що сальдо з днем 31. грудня 1927 вносить 13,533'22 дол.

2) Конто золотове на книжочці 8165 виказує сальдо з тим днем 3,671'69 дол. Приходи на це конто вносили зол. 46,977'42, Ріжнція в приходах найдених підписаним а вказаним в рахуноківм зці Комітету в „Дні“ ч. 16, з дия 24. січня 1928 у висоті 46,801'42 зол. вносить зол. 176. — Ріжнція на повстала через те, що Центрбанк виказує Комітетові тільки сальдо рахунку з днем 31. XII, а крім цього подає видатки на допомогу поробленим ним на поручення Комітету, за те не подає видатків на адміністрацію, які вносили 176 зол.

3) Поза впливами на золотове конто мав Комітет впливи безпосередних тільки на 334'57 зол., які то гроші вплинули до підручної каси і були з неї розхововані. Підручна каса побрала на видатки з конто в Центробанку зол. 3,050'10 так, що всі приходи до підручної каси було 3,384'57 зол. з того розхововано 2,813'73 зол. на дрібні допомоги і на адміністраційні видатки. Сальдо підручної каси з днем 31. грудня вносило зол. 568'75 з якої то суми найдено в касі готівкою 442'97 і бонами 125'85 зол.

Всі видатки удокументовані прилогами і оригінальними квітами.

4) Зарєстровані в книгах Комітету жертви в продуктах і натураліях виказують дущу суму згідну з виказом поданим в „Дні“ з дия 24. І. 1928, як також придітих продуктів поодиноким поїтам виказує згідність з поданим звітом.

Львів дия 24. счня 1928.

Квасниця Дмитро в. р.

В безконечній черзі...

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС 17-БОХ.

ДАЛЬШІ ЗІЗНАВЯ ІВ. ВЕРВІЦЬКОГО.

Понедіжкова розправа зачалася знов зі значним опізанням, бо на деяких присяжних суддів прийшлося чекати до год. 9.45. На сазі повно публіки, як і попередніх диях. Таксамо заповнені лавки, призначені для часописних співрозмовників.

На сазі обшукуючи, як і вчора, Атаманчук і Вервицький Іван. Предсідник продовжує свої запити до останнього.

Предс.: Чи ви знала Ніччинську?

Обв.: Ні.

Предс.: А ваша сестра?

Обв.: Не знаю.

Предс.: Ваша сестра сама зізнала, що піпала Ніччинську у Львові. Чи „Вервицький“ — це ви?

Обв.: Ні.

Предс.: А що означає звет, ниваний співзачинчик чоринном, що був висланий разом з листом валлої сестри в одній коверті до Ніччинської?

Обв.: Про це не знаю нічого.

Предс.: При ревізії найдено у вас виказ військових форманій у Львові. Чи це ваш виказ?

На Трибунальській Площі ч. 1

містяться фабричний склад

КИЛИМІЗ ХАМУЛИ.

Об'єдн. з трьох накрить по 1 гол. 30 сот. поруч. Рєставрація на золотому грункою ІВАН ГАЙДНЕР і С-ка Краківська 7 Львів.

Театри.

„Коопер. Український Театр“ під дирекцією к. Стадника (вул. Шашкевича) Перерва.

Міський великий театр:
31-го г. 7:30 „Поцілунок Копишча“ — прем'єра.
1-го г. 7:30 „Страшний Діа“.

Міський „Театр Мовни“:
31-го год. 7:30 веч. „Хай мене чорт...“
1-го лютого г. 7:30 „Діа з лушті“ — прем'єра.

Кіна.

„Аполло“: „Любоші“.
„Палак“: „Князь і апашка“.
„Лев“: „Озюна земля“.
„Фатаморган“: „Торговля життя“.

Біржа.

Гроші.

Долар 8:87'00—8:87'50, канадійський долар 8:83'30—8:83'50, корони чеські 0:26'25—0:26'35, австрійський шілінг 1:25'00—1:25'50, рум. лєа 0:05'33—0:05'50, французький франк 0:35'00—0:35'50, швайцарський франк 1:71'30—1:72'00, англійський фунт 43'40—43'70, німецька марка 2:11'95, ливігійський гульден 1:7'99, черв'як єв. 3:50—3:52'30.

Золото: 20 кор. 36'40—36'70, 20 франків 34'20—34'50, 20 марок нім. 42'40—42'70, 10 рублів рос. 46'80—47'20.
Срібло: кор. австр. 0:71'00—0:72'00, 5 кор. австр. 3'00—3'10, фльорен австр. 1:80—1:85, рублі рос. 3'00—3'20, копійки за рубль 1'55—1'60.

Збіжжя.

Пшениця двірська 47'00—48'00, пшениця селян. 4'00—46'00, жито 37'25—38'25, ячмінь бровар. 40'00—41'00, ячмінь на мляво 38'25—38'45, ячмінь пастівний 31'00—32'00, овес 32'00—33'00, кукурудза румунська 33'00—36'00, баробол рафовані 5'50—6'00, фасолі біла 40—50, фасолі колірова 40'00—45'00, горох пізньотерія 55—60, горох полевий 40—50, бобик 33'00—34'00, єв. 7'50—8'50, соломка 4'25—4'75, гречка 4'75—4'17'5, льон 68'00—71'00, ріпак озимий 68'00—71'00, мука пшенична 40-пр. 82'00—85'00, мука пшенична 50-пр. 75'50—78'00, мука житня 65-пр. 59—61, грисик кукурудз. 49—50, мука кукур. 34'00—35'00, отруби житні 24'25—24'75, отруби пшеничні 24'25—25'25, крупні гречані 71'00—73'00, овес 71'25—73'25, крупні ячмінні 56—57'50, кокошина червона 230—260, мак сийний 100—110, мак сийний 85—100, мішки жовті, нові 165—170, мішки уживані 150—160.

Помогім здвинути дін-захист для українських письменників і журналістів у Мнній. Засаідчим ділом зрозуміти важко культурної праці і анімалі своєї адячності українським робітникам пера! Жерти слати на адресу: Львів, Підвал ч. 7, Земельний Банк Гіпотечний, який мачна ч. 1141.

Предс.: Там вона знала, як було, тож чому було їй ще заважати ради і кваліфікації? Обв.: Я їй писав тільки правду.

Предс.: А що значить місце у вашій листі про „службовий“ лист?

Обв.: З нареченою ми мали угоду, що будемо обмінюватися листами що-тижня. Такі що тиждень листи називали ми „службовими“.

Предс.: А чому в одній листі ви писали: „Я відмовляю усім молитам, щоб тільки щасливо перейти порог“?

Обв.: Я тоді вертав від нареченої, а що не мав грошей, то купив білет тільки до Михайлівки. З Михайлівки до Львова я не мав білету і боявся, що при переганді на дзирці мене зловить кондуктор.

РОЛЯ ГУКА.

По кількох маловажних питаннях і відповідях на них обвинувачений подав, що як мавку до перетворення дав йому Гук, але арештований подав на поліції кого іншого, бо хотів Гука кривити. На запит, хто такий „Семко“, подав, що це Волошак, а який він пізнався у Львові.

Після відбиття кількох інших місць з листів Обв., до нареченої предсідник питає його, чи у нього дома знайдено пістолет. Обв. притакнувся і каже, що листав його від Гука.

Предс.: А істинно?

Обв.: Шкода — не моя власність. Я його вийшов.

Предс.: А чому ви на поліції виперлися брата?

Обв.: Бо хотів опалити йому непрямою очей і титанин.

Предс.: А чому на поліції ви розпачалися і призналися, що належите до УВО, що розвідничого відділу? і казали, що мали бачити про це свідати, але боїтеся?

Обв.: Я розпачався, бо мене били, але нічого не казав про приналежність до УВО.

Предс.: Чи ви знали Стефанішина?

Обв.: Так, а його знав, але на поліції не хотів його назвати, аби він не свідав тому тільки, що ми були знайомі і аби на мене не нарікали.

Предс.: Коли вам показаво світку знімку з Атаманчуком, то ви сказали, що фотографований з вами — це „Сорока“ (Атам.). Чи так?

Обв.: Так.

Предс.: Як було 19. жовтня 1926? Коли ви прийшли додому?

Обв.: Між год. 6.30—6 вечером. І того дня вже більше з хати не виходив. Як я прийшов додому, то застав у нас уже Балицького.

Предс.: А він знав, що вас не було.

Обв.: Не мав поняття, чому.

ЯК ВОГО КОНФРОНТОВАНО.

Описав предсідник питає обвинуваченого, як його конфронтовано з учениками з Грунвальдської бурси, а потім з шофером Гасманом. Обвинувачений каже, що тільки один з учеників, і то за підмогою судді, казав, що його пізнав, але аж по дошкіль надуми. Шофер Гасман пізнав його, адики мигнув на нього оком і навіть не зупинявся біля нього. Обв. каже, що Гасман виліз на нього оком через дзирку, адики казав, що міг його пізнати, бо навіть не міг бачити його лица.

Предс.: Чи ви сиділи з Теодором Жуковим?

Предс.: Чи ви призналися перед ним так, як це він казав?

Обв.: Ні, я з ним про це не мав потреби говорити. (Предс. відчитує річні місця із листів Жукова).

Предс.: Як вас арештовано?

Обв.: Я яшов буйтовським городом в нареченої і мав намітання Голушовського побачити, як мав його арештованого брата. В той момент арештовано в мене.

Предс.: А чи не писали до нареченої, аби вона знайшла ваші листи?

Обв.: Наша перенесла мала інтимний характер, а що моя наречена мала сім напівлітню сестру, то я не хотів, аби вона переказувала все те, що я писав до її старшої сестри.

ПЕРЕСЛУХУВАННЯ НА ПОЛІЦІ.

Предс.: А що є з тим мліним побиттям на поліції?

Обв.: Мене арештували і кілька тиждів виставили мене, прикладаючи до мене голки до переслухування. Переслухували мене і вночі. При переслухуванні був мене по лопі адики. Міліционер в присутності Іосифа Семка. (Предс. Перший раз чує назву, що вказав Міліционер був Голубович).

Коли я такий до нічого не признавався, то Семка сказав, що мене треба переслухувати „на особності“. І дійсно вночі вивисено з моєї квати всі речі, а в темноті прийшло до мене кількаох людей, які казали мені розібратися до нага. Я розібрався і був тільки в підштанціях. Тоді один з тих мушкетерів став мене бити з пілою силі в груди. Бив так довго, аж я впав на землю і мені напераво відбили. Другої ночі повторилася та сама історія. Тоді і запримітив, як випадовця Фінгер був мене по голові, дер волосся, бив по лопі і взагалі змушав мене ваді мною. Таксамо було в третього дня.

Після того припоровлено до мене іншу мету. Мене вже не били, тільки переслухували постійно і без перерви. Не відбувалося так, що що пів години приходили хтось інший мене переслухувати, а я весь час мусів стояти. З того стояння поухали мені ноги. Я був потім у лікарні і він написав мені відповіди ліки. Я переказав у судді 3 дні, а потім зголосився у слідчого судді і адики у лікарні. На запит предс. чи був його Хімія, обв. каже, що Хімія ударив його один раз.

ДАЛЬШІ ПИТАННЯ.

З черги ставить питання радн. Антоневич. Обв. відповідає йому, що „Мілька“ пізнав в Акад. Домі у студ. менші, а той записав його з „Владом“ (Гуком). Вони всі разом зійшлися і Гук сказав йому, що є членом УВО, до якої став і його антажувати. Обв. відмовився рішуче, мотивуючи це страхом літ, як і тим, що він щойно недавно прийшов з Чехословаччини. Тоді Гук просив обв. перекозувати для нього деякі речі. На це обв. згодився. Гук казав йому приходити на певні місця на вулицях, а церкви й ін. і там передавав йому листи то-що. Обв. питає Гука про зміст тих листів (які були запечатані), але Гук казав йому: Як вступиш до організації, то довідаєшся. На дальший запит, чи „Семко“ (Волошак) знався з Гуком, обв. каже: Так.

Предс.: Чи ви знали, що Гук був провонатором?

Обв.: Ні.

Предс.: Чи знаєте, що він убитий?

Обв.: Ні.

Предс.: Як то можливо? Там ви мали в торжі газети, отже мусіли про це читати.

Обв.: Я не знав, чи то той сам.

Предс.: Пропиш про це запропокувати.

Прок.: Чому ви в Лоді зголосилися?

Обв.: В тотому я зголосився, але помешкання не міг знайти, бо не міг дістати медведункової карти зі Львова.

Прок.: Чи Дієсл, на якого паспорт ви їхали, ви знали?

Обв.: Так, загально.

Прок.: Що ви собі думали про те, що Гук дав вам 150 зол. на дорогу до Лоді?

Обв.: Я думав, що це його приватна справа.

Прок.: Ви знали Колодія?

Обв.: Ні.

Прок.: А він казав, що член УВО, Веревський — це ви.

Обв.: Про не мене нічого невідомо.

Прок.: Чому ви не повили собі в нареченої і зод. на дорогу, а їхали без білету до Львова, хоч вона знала, що ви без грошей? І чому ви писали, що боїтеся перейти порог?

Обв.: Бо боївся кондукторської контролі на дзирці.

Прок.: Адики білетів ніко так точно не контролює. Вистартило показати і той білет, що ви казали до Михайлівки.

Дальше прокуратор питає про те, що робив обвинувачений у дні замаху і чому писав, що приїде до нареченої аж на ранці. Обв. оповідає щераз, що робив 19. жовтня 1926 і каже, що думав виїхати тоді на Чехословаччину, де мав дістати посаду, а мав виїхати також щераз до Лоді, тому я написав до нареченої, що приїде до Лоді аж на фері.

Д-р Старосольський просить предсідника ствердити, що Колодія не знав, що „Веревський“ — це псевдонім Вербицького, як не помиляюся сказав прокуратор.

Предс.: Стверджує, що Колодія того не знав, тільки оповідав про не. Не знав Мочисльський.

По кількох запитах д-ра Новала, Шмигдського на обставину домашніх матеріальних відносин обвинуваченого, які були на загал невисокі і його вартим до нареченої а 19. жовтня 1926 (часу Н. адики) питає дальше д-р Старосольський.

Д-р Стар.: Чому ви тамтє той день так доповідали?

Обв.: Бо боявсь до Лоді арештовано

Балицького, який 19. жовтня був у нас (уточ. часами сестру). Тому я і казав собі те, що робив того і попереднього дня.

Д-р Стар.: Чи ви подали всі листи, які ми вили 19. жовтня, точнісінько?

Обв.: Точнісінько не не мусів бути. Дещо мій в амалити.

Д-р Стар.: Чи ви побоювалися арештування?

Обв.: Тому, що нашого адикового Балицького арештували, а я був незгодошеним і не служив у польським війську, то я, почувши на поліції, що мене підозрівають в убийстві, побоювався арештування.

Д-р Стар.: Чи ви знали про зміст листів Гука?

Обв.: Я знав, що вони компромітуючі. Д-р Стар.: Хто просив вас добути йому розклад війська у Львові?

Обв.: Гук. І я збрив не, а він все негодував, що я не поводи робав.

Д-р Стар.: Чи ви коли хорували?

Обв.: Хорував раз на тиф (в Українській Армії).

Д-р Стар.: Чи вам коли пузли ноги?

Обв.: Ні, тільки підчас допитів на поліції.

Д-р Стар.: Чи ви були у Варшаві, Давиді, Кракові?

Обв.: Ніколи.

Д-р Волошин: У ваших листах до Яничинської приходять якийсь Юлько. Хто це?

Обв.: Це Юлько Антонович, що мешкає в Лоді.

Д-р Вол.: У всіх листах той самий?

Обв.: Той самий.

В цьому місці звертається д-р Новал-Шмигдський із запитами до Атаманчука на обставину його військової служби в Українській Армії, його побуту на Вел. Україні, його побуту в німі „Палас“ і матеріальній контролі в дні 19. жовтня. Обв. каже, що служив в VIII. самбірській бригаді в оповідає, в яких околицях бував. Дослужився степеня містуня (капрала) і був на Вел. Україні по купівлю. Контроль в німі мав бути коло 6. год. на що д-р Шмиг. заважав, що контроль мав бути найкорше в 7. год. підчас пави.

З черги поставив нязку запитів адики до Вербицького радн. Антоневич. Питає про розклад Гука і Волошана. Обв. каже, що Волошак давав доручення збирати відомості про розложення війська у Львові. Обв. це робив, але без ніякого гонорару, тільки для справи, себ-то для У. В. О., до якої Волошак належав, а про що обв. знав.

Предс.: Чи „Семко“ — це Дмитро Волошак?

Обв.: Так.

Предс.: А кілька псевдонімів мали ви?

Обв.: Я не мав жадного псевдоніму.

Предс.: Там ви мали аж кілька — докучати на „на особності“. І дійсно вночі пізнав в Акад. Домі у студ. Менші, а той німі.

Зізнання Мих. Вербицького.

Год. пів до 2-ої. На саяу введено оба. Мих. Вербицького, якому акт обвинувачення закидає приналежність до У. В. О. і шпіонажу. Обвинувачений високий, добре збудований мушкетер, брунет з орлиним носом. Зізнає сам без помочі предсідника. Оповідає живо, інтелігентно.

Маю 23 роки, в Українській Армії був підхорунжим, потім очинився в таборі інтернованих у Нім. Ябліннім. У 1921 р. змінив збідти на студії до Праги, де записався на природничий факультет. У Празі був до кінця 1923 року. Там записався до У. В. О., яка мала за мету працювати для удорожжя дальшої військової сили для здобуття нашого заїтної мети: самостійності Української Держави. В університеті студіював фізичне виховання, яке там обовинковане. Студіював також чинно гігієну в Українському Університеті. Займався силно спортом, бо прийшов до глибокого переконання, що спорт може морально й фізично відорити українську націю. З той причини я вступив з У. В. О. (а кінцем 1923 р.), побачивши, що вона до спорту не признає відповідної ваги, а він хотів посвятитися йому в цілости. Після того верну до краю, де став тренером від легкої атлетики і бою в спорт. г-ні „Україна“ у Львові (мав до того і відповіди адики). Але а того не міг вижити. Тому змінив адику до Чехословаччини, але я там не найшов адики. Тому за відомого Цесука змінив до Німеччини (діставши 30 доларів), але на кордоні його арештовано і він проєдів у торжі деякий 4 місяці. Вака

ного а тому, що він подався був за ним, ця і а того вийшло діле непорозуміння. Там заведував на груди і став підкупати кровю. Звільнений змінив домі, бо арештовано не мав куди. Дома прийшов до себе і став адики тренером „України“. За порадою товаришів змінив адику в Чехію, де відбував, працюючи при регуляції Велани і потучив до товаришам, бо не мав спериу запо напасті собі хати. Тоді змінив свою діяльність жілку, а адики я очинив. Вони разом училися і разом собі помігали. Швидко працював при будовах. До Галичини прийав у позивні вересня 1926 р. а жілку, у якої замешала (у Перекінші). У Львові був тільки раз. Тоді змінив учинити бухгалтерії і розчитувався у спортивних виланнях, які починя у відділенні Сокола-Батька, старавшись конте дістати посаду. На питання щодо Головінського каже, що його стріну на три дні перед своїм арештуванням і він обідав зробіти йому посаду в „Пресніті“. Про не а говорив оба в каварні „Де Ла Пе“.

Арештовано обвинуваченого в хвилі, як вийшов на прохід, аби перейти (був по грипі). Агент сайли за ним ще а дому, але він не звертав на це уваги. Як його зели, несь час питає, за що його арештували, а а не тільки тоді, як побачив свого брата.

Після того предсідник питає обв., кого а інших обвинувачених у цьому процесі він знає. Показується, що він не знає майже нікого (крім Стефанішина). Дмитра Волошана („Семка“) знав адики, але не знав, що він верма шпіонською адики. Шпичаєської не знав.

НИЗКА ЗАПИТІВ.

Предс.: Чи то ваш псевдонім „Мирослав“?

Обв.: Ні.

Предс.: Чи то ваш паспорт, який знайдено між паперами Гілицької? (Показує).

Обв.: Ні.

Предс.: І фотографія в цьому не ваш?

Обв.: Ні.

Предсідатель передає той паспорт де перегляду ади присяглих, зазначуючи, що цей „документ особі“, виставлений нібито в Самборі, є очевидно фальшивий. Дехто з лави присяглих каже, що фотографія на паспорті такий його, але оба не рішуче заперечує.

З черги предсідник відчитує два листи а вигрозами на адресу Гравського, Прушинського (в листі написано: Прухницького і ред. „Газ. Поранної“ Копарського, а також нового куратора. Оба до авторства цих листів не признається.

Предс.: Адики то ваше письмо?

Обв.: Ні, абсолютно ні!

Предс.: Чи ви знали ади Жайром? Чи ви призналися перед ним, що належали до У. В. О.?

Обв.: З ним про такі справи взагалі не мій а говорити.

Предс.: Чого ви приймали а сімні а Перемішля до Львова?

Обв.: Бо шукав посади.

Предс.: Чи ви були в Станіславові?

Обв.: Ні, в тому часі, як це мені закидається, я ні на один день не опускав грини Сокола-Батька, бо не був гарячий час приготувань до Спорт. Олімпіади.

Прок.: Ви кажете, що ви вибиралися шукати праці в Німеччині. Чи ви не їхали на адиштований тоді Коповалем у Берліні розвідничий курс і попалили на кордоні?

Обв.: Про це нічого не знав.

Прок.: На той курс багато тоді заїзралося молодих людей. І ви до тих належали.

Д-р Стар.: Як ви розказали а УВО?

Обв.: Я не роздумувався а ріжкими справами, а мені дорікали, що я боєва. Тоді я казав, що я вступаю а УВО і після того мене й формально а той виключили. (В часі заїтня д-р Старосольський дехто а прирешає судді читав оглядає „С. П.“).

Д-р Волошин: Ви щиро а отворте призналися, що ви належали до У. В. О. і а неї потім виступили. Скажіть нам, ади такий „Юлько“?

Обв.: „Юлько“ признав до Праги а край а відчитав, які давав сая а нація організації.

Д-р Вол.: Чи не був Юліан Головінський?

Обв.: Адики ні! Юл. Головінський, передував тоді постійно в Чехословаччині.

На тому в год. 2.40 заїзралося переслухування цього свідка. Заїзрала адиата че Ольги Вербицької і Юліан Головінський.

